

Briitta Hepo-oja

***AMALIA A
JA KOSMISET
KIEMURAT***

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekijä kiittää Otavan Kirjasäätiötä ja
Kirjallisuuden edistämiskeskusta saamastaan tuesta.

Lainaukset

s. 103, Zitti e buoni, sanat Måneskin

(Damiano David, Thomas Raggi, Ethan Torchio
ja Victoria De Angelis)

s. 252 ja 261, Eternal Flame, sanat Susanna Hoffs,
Billy Steinberg ja Tom Kelly

Copyright © Briitta Hepo-oja ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
ISBN 978-951-1-48091-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

4041 0037
Painotuote

Syyskuu

Mars ♂ aamuyötaivaalla,

Saturnus ♄ iltataivaalla.

Venus ♀: ei näy.

Ei planeettojen kohtaamisia.

1.

Ovikello soi.

Vilkaisen näytölle vielä kerran, kaiken pitäisi olla kunnossa. Ryntään eteiseen, katson peiliin ja sipaisen äkkiä vähän hiuksiani ennen kuin avaan oven.

”Moi!”

”Moi, pupu”, Jimi sanoo ja kaappaa mut kainaloonsa. Se yrittää suudella mua, mutta torjun sen nauraen.

”Mä haluan ensin näyttää, mitä mä olen tehnyt.”

”Okei. Näytä se masterpiece”, Jimi sanoo vähän huvittuneisuutta äänessään.

Jimi kuikuilee ympärilleen, onhan se meillä ekaa kertaa. Mä tartun poikaa kuitenkin kädestä ja vedän sen huoneeseeni ennen kuin se ehtii alkaa ihmetellä meidän askeettista sisustusta. Jimi heivaa punaisen kevytuntuvatakkinsa sängylleni. Mä olen aika täpinöissäni.

”Mitä tykkäät?” kysyn ja nyökkään päin ruutua, jolle olen avannut tekemäni graffan.

Jimi on hermostuttavan hiljaa.

”No?” hoputan.

Jimi kallistaa päätään, puhalttaa purkkapallon.

”Sorry babe. Ei toimi.”

Poks. Purkkapallo lässähtää. Sunnuntai-illan valo tuntuu yhtäkkiä raskaalta, ja vielä hetki sitten sisälläni kuplinut innostus laimenee saman tien.

”Tota, öö, okei”, saan sanottua. ”Sä et siis pidä siitä?”

”En.”

Katson suunnittelemaani levynkantta. Mun mielestä se on onnistunut työ – tai oli sitä ainakin vielä viisi minuuttia sitten. Yritän koota ajatukseni, mutta kaikki palat eivät tunnu loksahdavan aivan kohdilleen.

”Voitko tarkentaa?” kysyn. ”Mistä osasta sä et pidä?”

Jimi vilkaisee kuvaa uudestaan.

”En mistään”, se sanoo. ”Esim väreistä.”

Jimi ottaa työpöydältä printtaamani version käsiinsä, irvistää ja ryristää paperin kasaan, tähtää roskista mutta osuu ohi, ja paperitollo jää nököttämään vaatekaapin eteen. Yhtäkkiä näen siinä graafikkohaaveeni tulevaisuuden: rytistetty mytty matkalla roskiin.

”Hups”, Jimi sanoo.

Hups.

”No se oli vasta eka versio”, mutisen. ”Teenkö uuden?”

”Mun pitää miettiä”, Jimi sanoo. ”Sä et välttis oo oikea ihminen tähän duuniin, pupu.”

Pupu.

En tajua. Mä vain tuijotan poikaystäväni. Mikä sitä vaijaa? Onhan Jimi nähnyt mun töitä! Ei mun tyyli voinut olla sille yllätys. Mielestäni mä tein just sitä, mitä tilattiin. Ne väritkin oli Jimin omia toiveita. Tähän asti Jimi on vaikut-

tanut aidosti tykkävän mun kuvituksista. Äkillinen mielenmuutos tuntuu oudolta.

Yhtäkkiä mun mieleen tulee meidän ekat treffit. Jimi lähestyi mua kesällä kehumalla mun kuvankäsittelykurssin töitä, joita mä olin postailut graffatililleni. Sen jälkeen se pyysi mut rantaan jäätelölle. Oli jotenkin tosi söpöä, että mua vuoden vanhempi ja aina niin cool musaluokan tyyppejä pyysi mut pehmikselle, ei houkuttellut kätybileisiin tai tarjonnut salaa hankittua juotavaa. (Se oli hyvä, koska mä en juo.)

Sitten me käytiin toisen kerran jäätelöllä.

Ja kolmannen.

Ehkä oltaisiin käyty neljännenkin kerran, ellei heinäkuu olisi vaihtunut elokuuksi, elokuu syyskuuksi ja kiskaa suljettu jäätävän tuulen vallattua rannan. En mä toisaalta olisi välittänyt, vaikka olisi iskenyt jääkausi.

Jos mun olo olisi ollut väri, se olisi ollut pastellia.

Niinpä mä olin superinnoissani, kun Jimi pari viikkoa sitten kysyi, haluaisinko mä suunnitella sen bändin omakustannelevyn kannen. Totta kai mä halusin! Vihdoin se tapahtuisi: ehkä tämä pikkukaupunki muuttuisi siedettäväksi paikaksi, enkä olisi enää vain ”se uusi tyttö”. Kasi luokan aloituksen piti olla uusi mahdollisuus. Mä olin jopa harkinut purkavani vihdoin muuttolaatikat, joita lojuu pitkän asuntoa.

”Et kai sä ala pillittää?” Jimi kysyy.

”En”, sanon ja puren huulta.

”Hyvä. Ei pidä pyytää palautetta, jos ei kestä sitä.”

Oikeastaan mua alkaa suututtaa. Jimin pitäisi edes esittää tykkäävänsä mun graffasta. Mun käsittääkseni seurustelukumppania kuuluisi kehua ja kannustaa silloinkin, kun ei ole täysin vakuuttunut hänen aikaansaannoksistaan. Jimi tietää kyllä, kuinka paljon mä olen tähän kansikuvaan panostanut. Mä olen tehnyt tän kuvan Jimille, ja mä olen tehnyt sen rakkaudella.

”Musta tuntuu, ettet sä oikein ymmärtänyt mun visiota”, Jimi mietiskelee ja vetää takin päälleen. ”Mutta et sä tietty olisi voinutkaan tajuta.”

”Kuin niin?”

”Noo... Kun te ajattelette vähän eri tavalla ja silleen.”

”Ketkä me?”

”No, te.”

Tuijotan. En ymmärrä yhtään, mistä Jimi puhuu.

”Tytöt”, Jimi täryyttää.

”Tytöt?”

”Nii. Tässä on bändihommista kuitenkin kyse.”

En ole uskoa korviani. ”Mitä?”

Jimi toistaa sanansa. En siis kuullut väärin, Jimi todella päästi suustaan sellaista seksististä roskaa. Kukaan ei ole aiemmin sanonut mulle tuollaista päin naamaa. Mun pitäisi puolustautua, mutta mä lamaanun. Unelmieni poikastävä on juuri paljastunut sovinitiksi. Tämä on kamalinta, mitä mulle on vähään aikaan tapahtunut!

Missä ennakkoluuloisten etanoiden maailmassa Jimi elää! Ilmeisesti sellaisessa, jossa tytöt ei soita kitaraa. Miksi se sitten alun perin edes pyysi mua koko projektiin, oli-

han siellä kurssilla muitakin. Siksikö, että me suudeltiin to-
kalla pehmiskerralla? Siksikö, että se sanoi kuukausi sitten,
että mä olen sen mielestä ihana ja se haluaisi kutsua mua
tyttöystäväkseen? Mä olin että: tietysti!!! Se kaikki tuntuu
yhtäkkiä kaukaiselta.

Ilmeisesti mä olen suudellut sammakkoa kaikki viime
viikot, ja muodonmuutos on tapahtunut viiveellä, eikä suin-
kaan rupikonnasta prinssiksi vaan toisin päin.

”Nähdään leffassa sitten, pupu”, Jimi sanoo tehdessään
lähtöä.

Ihan noin vain. Niin kuin kaikki olisi niin kuin ennen.
Mutta tämä on nyt tässä. Mulla on kuulemma taipumusta
dramaattisuuteen.

”Jos kuule jätetään se leffa väliin”, sanon.

”Aiotko sä nyt mököttää mulle?”

”Mä jätän sut.”

Jimi naurahtaa epäuskoisesti ja haroo kiiltävän pähki-
näisiä hiuksiaan.

”Hä. Siksikö, etten mä tykännyt yhdestä sun piirroks-
esta?”

”Ei se ole piirros.”

”Ihan miten vaan.”

”Mee pois.”

”Ookoo. Mä soitan sulle, kun oot vähän rauhoittunut.”

Kun Jimi on lähtenyt, tuijotan näytöllä olevaa graffaa.
Olen raivoissani. Pitäisikö deletoida koko juttu? Lopulta
vain suljen Gimpin ja koko koneen.

Mulla on hirveä olo.

Laitan viestin Lounalle ja kysyn, onko se kotona ja voin-
ko tulla kylään. Paras ystäväni vastaa saman tien:

LOUNA

| Joo!
| Pidetään kiromantiailta!

Juuri kun astun eteiseen, kuulen avaimen kääntyvän lu-
kossa, ja pian ovi avautuu. Se on isä, joka katsoo ihmeis-
sään mua.

”Onko sulla joku hätänä?” se kysyy. ”Itketkö sä?”

”MÄ VIHAAN TÄTÄ ASUNTOA!” huudan. ”Mä vihaan
tätä asuntoa ja sitä, ettei täällä voi liikkua kunnolla näit-
ten muuttolaatikoiden takia, ja mä vihaan tätä kaupunkia
ja ihmisiä täällä ja sitä, että sä raahasit mut tänne helve-
tin kuuseen!”

Ajattelen kulunutta vuotta. Olen uskotellut, että kaik-
ki järjestyy, mutta jokin kiehuu nyt yli ja no, isä sattuu
olemaan paikalla eikä sano mitään. Se vain ottaa kaiken
vastaan.

”Mä haluan takaisin Tampereelle”, lopetan.

Alan vetää valkoisia lenkkareita jalkaan.

”Okei”, isä sanoo. ”Mä ymmärrän, että sulla on selväs-
ti paha mieli jostain, enkä mäkään varsinaisesti vietä tääl-
lä elämäni parasta aikaa, mutta me ei olla menossa takai-
sin Tampereelle.”

”Miksei?”

”Sä tiedät kyllä miksei. Keskustellaanko sitten, kun olet
rauhoitunut?”

Isän ehdotus saa mut vain suuttumaan entistä enemmän.

”Älä káske mua rauhoittumaan”, tiuskaisen. ”Mä olen ollut koko elämäni rauhallinen!”

”Amalia, mulla on ollut aika huono päivä”, isä sanoo ja jättää kyynärsauvansa nojalleen seinää vasten. ”Mä en jaksa tätä just nyt.”

Isä näyttää oikeastaan aika väsyneeltä. Ehkä sen jalka on kipeä. Mä olen lukenut, ettei krooninen kipu välttämättä näy mitenkään ulospäin. Yhtäkkiä mun ei tee enää mieli huutaa. Mun on parasta lähteä ennen kuin pahennan tilannetta. Otan takkini ja isä kysyy, minne olen menossa.

”Lounan luo”, vastaan. ”Meillä on kiromantiailta.”

”Kiro... mikä?”

Nappaan kypärän ja pusken isän ohi rappukäytävään. Naapurin utelias papparainen tuijottaa meitä vastapäiseltä ovelta Salen kauppakassit kädessä. Just mun tuuria. Juoksen äkkiä kierreportaat alas. Kypärä päähän, lukko auki ja Tunturi alle.

Hetken olen vapaa kiitämään minne vaan.

2.

Louna sanoo, että näytän kauhealta. Niiskutan, ja silmäni ovat kuulemma yhtä punaiset kuin olisin bilettänyt päiväkausia putkeen.

”Joo, mähän olenkin koulun tunnetuin bilettäjä.”

”Jep, jatkuvasti se Amalia vaan ryyppää ja lintsa ja roikkuu kylillä”, Louna päivittelee.

Jostain syystä täälläpäin ei shoppailla kaupungilla vaan käydään kylillä tai asioidaan kirkolla niin kuin mummi ja ukki sanovat. Isä väittää, että me asutaan kaupungissa. Jos multa kysytään, me asutaan landella. Olen nimennyt paikkakunnan mielessäni Käpykyläksi.

Käpykylän keskusta on pelkkä tienristeys, jonka ympärillä on muutama henkitoreissaan oleva putiikki, kirkko, meidän koulu sekä lukio ja amis, vähän matkan päässä liikuntakeskus ja työväenopisto. Sitten on pari Ärrää ja lähi-kauppaa ja peltomarketit valtatievarrella. Ja kirjasto, jonka viereisessä kerrostalossa me asutaan isän kanssa.

”Unohdit kuinka myyn huumeita Salen kulmilla”, sanon.

”Sekin vielä. Onko sulla flunssa?”

”Ei oo”, vakuutan. ”En mä nyt tulisi sua tartuttamaan.”

”Sä oot itkenyt”, Louna tajuaa.

”Kiukun kyyneliä nää on.”

”Kukaan muu ei oo kotona, sä voit kertoa, mitä on tapahtunut.”

Hipsutan villasukissa Lounan perässä niiden olohuoneeseen. Pari kammottavaa, täytettyä metsoa tuijottaa mua seinältä. Jostakin talon syövereistä kantautuu hoppia. Louna antaa mulle viltin, ja käperryn kuluneelle nahkasohvalle. Vaikka yöt ovat jo viileitä, Lounan vanhemmat eivät ole halunneet vielä aloittaa lämmityskautta kalliin sähkön takia. Lounalle lähtiessä kannattaakin pukeutua lämpimästi. Niiden koti on iso punatiilinen omakotitalo, melkein aina kylmä, eikä Louna saa käyttää suihkussa lämmintä vettä yli kahta minuuttia. Sen vanhemmat on superpihejä. Yleensä Louna kutsuu mut kylään vain silloin, kun ne ei ole kotona.

”Mä keitin meille teetä”, Louna sanoo ja katoaa keittiöön.

Kohta Louna laskee teemukit sohvapöydälle tarotpapan viereen. Louna on hulluna astrologiaan ja magiaan ja yrteihin, you name it. Lisäksi se kerää kynttilöitä ja suitsukkeita, joita se ei tosin saa polttaa edes omassa huoneessaan. Lounan kotona on sääntöjä enemmän kuin mä osaan laskea, ja mä olen hyvä laskemaan.

Yhtäkkiä mulla on huono omatunto. Ei ole isän syy, että me jouduttiin muuttamaan Tampereelta kesken lukuvuoden tai ettei se voi enää tehdä työtään. Eikä isän syy ole liioin se, että se on yksinhuoltaja ja ettei raha kasva puussa. Tai että Jimi on ääliö. Todellakin – mä olen seurustellut idiootin kanssa enkä ole edes tajunnut sitä. Ei isän syy se-

kään. Mun vatsassa muljahtaa. Entä jos jotain tapahtuu, ja mä olen lähtenyt kotoa riidoissa? Otan puhelimen repusta ja kirjoitan äkkiä viestin: *anteeksi*. Isän vastaus tulee pian: *kaikki ok*.

Lounalla on päällään vain musta toppi ja leggingsit. Ihmettelyn ääneen, miten se tarkenee talossa leijuvassa viileydessä. Ehkä se on karaistunut.

”Ei kun mä treenasin just meidän koreota, tuli kuumaa”, Louna selittää ja alkaa vetää neulottuja säärystimiä jalkaansa.

Louna kiinnittää vaaleanruskeat hiuksensa korkealle ponnarille, vilkaisee peilikuvaansa, ja sen katseessa viivähtää hetken tyytymättömyys.

Louna on kaunis. Harmi, ettei se aina näe sitä itse.

Mun mielestä jokaisessa on jotakin kaunista. Mun on vaikea samaistua, kun muut arvostelevat itseään koulun käytävillä ja puhuvat siitä, kuinka niiden kropassa on aina jotain liikaa tai liian vähän. Mä ajattelen silloin: Ettekö te näe kuinka kauniita olette. On ihan okei pitää itsestään.

Mä tiedän kyllä, että ahdistus on monille todellista ja että mä pääsen helpolla, kun mulla ei ole sen kummempaa ulkonäkökompleksia. Mä pidän siitä miltä mä näytän, jopa mun hörökorvista, vaikka ne monen mielestä on kauneusvirhe. Korvat on osa mua. Sitä paitsi täydellisyys on tylsää, grafiikassakin.

Puhelimeni värähtää. Ilmoitus uudesta seuraajasta: VansGogh on alkanut seurata Tiktokissa Amalia A -graffatiiliäni, jolle mä postailen videoita mun töistä ja joskus tu-

toriaaleja. Käyttäjänimi kiinnittää huomioni, mutta en ehdi tsekata profiilia nyt. Hiljennän ilmoitukset.

”Kerro nyt”, Louna pyytää. ”Ootko sä riidellyt sun isän kanssa?”

”Joo, tosin en mä tiedä, voiko sitä juttua riidaksi kutsua, koska siinä oli ainoastaan yksi osapuoli eli mä”, kerron. ”Isä vaan sattui tulemaan kotiin just, kun mulla oli huono hetki. Ei se mulle koskaan huuda, mä huudan sille. Louna, mä olen hirviö.”

”Etkä oo. Sä oot suorastaan epähirviö”, Louna väittää. ”Mutta menee niiltäkin joskus hermot.”

”Mutta en mä sen riidan takia itkenyt.”

”Se johtuu siis Jimistä.”

”Mä jätin sen.”

”Vihdoinkin!”

”Eihän me oltu yhdessä kuin kuukausi.”

”Siinä oli kuule kuukausi liikaa.”

Mä en ole varma, onko Lounan huomautus sopiva reaktio parhaan ystävän erouutiseen. Eikö Lounan kuuluisi lohduttaa mua?

”Ei se tosin tainnut uskoa. Aikoi soitella”, kerron.

”Sori vaan, en voi pysyä enää hiljaa. Mä en tajua, mitä sä näit Jimissä”, Louna töksäyttää.

Louna ei ole koskaan ollut Jimin fani, mikä on totta puhuen vähän hiertänyt meidän välejä. Lounan mukaan kaikki planeettojen asennot on meitä vastaan, eikä Jimi kuulemma ole muutenkaan mun tyyppiä. Mä olen vakuuttanut Lounalle, että Jimin kovan kuoren alla asuu herkkä runopoika.

”Ajattele kuinka romanttista”, hehkutin Lounalle mun ja Jimin ekojen pehmistreffien jälkeen, kun me oltiin matkalla tanssitunnille. ”Jimi on oikea taiteilija, säveltää kuunvalossa huoneessaan!” Louna kysyi, mistä mä sen tiesin ja olinko muka ollut yöllä Jimin makuuhuoneessa. Okei, se kuunvalo oli mun lisäys, enkä mä tietenkään ole yöpynyt Jimin luona. Isä on ehkä rento mutta ei niin rento.

”Mitä tapahtui?” Louna kysyy. ”Sä olet ollut siihen niin lätkässä.”

Mä kerron Lounalle koko jutun.

”Sitten Jimi antoi suurin piirtein ymmärtää, etten mä voi käsittää sen upeaa graafista visiota pienillä tytön aivoillani”, lopetan.

Jimi ei ehkä ollut käyttänyt juuri niitä sanoja, mutta tähän se oli selvästi tarkoittanut. Yhtäkkiä kaikki selkenee mulle: Jimi ei koskaan uskonut, että mä oikeasti tekisin koko graffaa. Se oli ehdottanut sitä vitsillä, ja mä olin ottanut sen sanat tosissani.

”Mitä helvettiä?” Louna älähtää.

”Tässä on kato kuule bändihommista kyse.”

”Oliko se siitä hauskakin läppä?”

Pudistan päätäni. ”Ei se vitsailut. Vaikutti olevan ihan tosisiaan, kutsui sitä palautteeksi.”

”Ei toi oo palautetta vaan misogyniaa. Mitä sä sanoit sille?”

”Mä jäädyin.”

”Se on ääliö”, Louna puhisee. ”Millä vuosisadalla se kuvittelee elävänsä! Ei sillä, että tuollainen olisi ollut okei aiemminkaan.”

Tietysti kuuntelin Jimin bändin biisejä ennen kansi-proggista: harmittomia poppibiisejä, joiden joukossa muutama överi balladi. Jimi ja bändin basisti Max on kirjoittaneet niistä suurimman osan. Ei mulla ollut niiden lyriikoiden perusteella mitään syytä olettaa, että Jimin mielestä mulla on tyttönä jotenkin vajaa kapasiteetti. En mä mitään varoituserkkejä tosin etsinytkään, olin niin pyörryksissä Jimin huomiosta. Kesästä, jäätelöstä, suukoista, kehuista.

”Ylireagoinko mä?” kysyn. ”Eikö jokaiselle pitäisi antaa toinen mahdollisuus? Se oli vain yksi heitto.”

”Aika vähättelevä heitto.”

”Mä soitan sille.”

”Etkä soita! Amppu, lopeta. Et kai sä halua treffailla jotakuta, jonka mielestä tytöt ei ymmärrä bändihommia. Mun mielestä sä teit oikein, kun jätit sen”, Louna vakuuttaa.

Miksi mulla on sitten näin paha olo?

Mun kurkkuun nousee pala. Sitten se tapahtuu: mä alan itkeä. Kyyneleitä vain tulvii mun silmänurkkiin. Kiukku vaihtuu suruksi, ja mä volloitan niin ettei siinä ole mitään järkeä, ja mun kylkiin sattuu. Musta tuntuu kuin mun sydän olisi täynnä paperihaavoja. Louna rientää halaamaan mua.

”Arvaa, mikä on pahinta?” nyyhkäisen. ”Mä oikeasti pidin Jimistä. Mä luulin, että se rakastaa mua! Ja tykkää mun töistä.”

”Voi Amppu! Sä saat jonkun paremman”, Louna sanoo ja rutistaa mua. ”Me löydetään sulle joku toinen. Siis, jos sä vain tahdot.”

Parun vähän lisää.

”Sä ansaitset poikaystävän, joka kunnioittaa sua. Tai siis, ei sitä mitenkään tarvitse edes ansaita.”

Niistan nenäni. ”Joo.”

Mä ajattelen isää, joka ei ole koskaan sanonut mulle, etten mä voisi tehdä jotain, koska olen tyttö. Isä on aina korostanut, että mä voin valita ihan minkä tahansa alan, oli se sitten grafiikkaa tai fysiikkaa. Omaa alaansa isä ei erityisesti suositteleni mutta on luvannut tukea, jos päätän ryhtyä poliisiksi. Silti jokin Jimin äänensävyssä ei jätä mua rauhaan, se syö mua sisältä niin kuin mato omenaa.

Piiloudun viltin alle. ”Ehkä se graffa oli oikeasti surkea.”

”Et mee nyt mukaan tohon spiraaliin. Sä et oo ikinä tehnyt surkeaa graffaa”, Louna väittää.

Se ei ole totta. Me ollaan tunnettu alle vuosi, eikä Louna ole nähnyt kaikkia tekeleitäni. Arvostan silti ystäväni yritystä lohduttaa, vaikka kyllä mä tiedän, etten mä mikään Banksy ole. Vielä.

”Ja vaikka oisit tehnytkin, ei se tyttöydestä johtuisi”, Louna lisää. ”Mikä on meidän sääntö numero yksi?”

”Älä anna kenenkään kohdella sua huonosti”, huokaan.

”Aivan. Sä et saa antaa kenenkään jätjän kohdella sua noin, etkä kenenkään muunkaan.”

”Mun mielestä tässä säännössä on aukko”, valitan. ”Ei kukaan kysy lupaa olla ilkeä.”

”Okei, joo, sä olet oikeassa. Tietty Jimi on itse vastuussa omasta käytöksestään, mutta sun ei tarvitse hengata sen kanssa”, Louna sanoo. ”Se selvästi ajattelee jo hurmanneensa sut ja luulee, että voi nyt sanoa mitä vaan.”

Lounan sanoissa on perää. Oikeastaan on hyvä, että Jimin mielipide mun taidoista selvisi jo nyt eikä vasta vuoden päästä. Kaduttaa, että kutsuin Jimin kylään. En ole kutsunut meille edes Lounaa, kaikki se ahtaus ja purkamattomat muuttolaatikat on hävettäneet.

”Älä huoli, en mä aio ottaa Jimiä takaisin”, lupaan.

Louna katsoo mua epäluuloisena. ”Oletko varma? Äsken aioit soittaa sille.”

”Mulla oli heikko hetki.”

”Anna sun puhelin”, Louna pyytää ja piirtää mun koodin. Se alkaa naputella. ”Nonni. Jätetty ja blokattu.”

Louna heittää puhelimen takaisin sohvalle.

”Ei se sopinut sulle muutenkaan, se on härkä.”

Mä otan teemukin käsiini, lämmittelen. Rauhoitun.

”Ne rahat mä olisin kyllä tarvinnut”, sanon. ”Jimi lupas maksaa graffasta, en mä sitä ilmaiseksi aikonut tehdä, kun se ois tullut kaupalliseen käyttöön.”

Olin ajatellut käyttää palkkion Illustratoriin ja muihin tarpeellisiin ohjelmiin. Ne ei ole halpoja softia, ja isän nykyisillä tuloilla ei osteta kalliita lisenssejä, minkä takia joudun tyytymään ilmaisohjelmiin. Ne ajaa asiansa, mutta haluaisin takaisin ne softat, joiden opetteluun olen käyttänyt monta vuotta.

”Totta kai sun pitää periä ne rahat. Sä teit viikon työn”, Louna sanoo. ”Kansi on valmis, eikö?”

”Tuskin Jimi suostuu maksamaan, kun ei aio kuvaa käyttää.”

”Diili on diili. Mä voin puhua sille tai kertoa opeille.”

”Älä. Mä en halua, että tilanne pahenee.”

”Sehän on jo paha, hirveä duuni eikä palkkiota näy. Sun pitää antaa mun auttaa, Amalia. Meidän kuuluu pitää yhtä. Me ollaan ystäviä.”

Louna katsoo mua suoraan silmiin.

”Tietysti ollaan”, sanon.

En tiedä mitä tekisin ilman Lounaa. Kun mä aloitin täällä uudessa koulussa uudenvuoden jälkeen, luokalla oli pariton määrä oppilaita. Sen takia Louna varmaan iski silmänsä muhun heti mun ekana koulupäivänä. Ensi töikseen se kysyi mun horoskooppimerkkiä. Kuultuaan mun olevan leijona Louna ilmoitti, että meistä tulisi siitä huolimatta parhaat kaverit.

”Meidän pitää kertoa jollekin”, Louna miettii. ”Kerrotaanko sun isälle?”

”Ei sille nyt ainakaan kerrota”, kiellän heti. ”Isän jalka on kipee, en mä halua vaivata sitä. Eikä tää oo koulujuttu, ei tähän tarvitse opeja sotkea.”

”Hyvä on”, Louna sanoo. ”Jos mä en saa puhua kenellekään, sä et jätä mulle paljon vaihtoehtoja. Mä kiroan Jimin.”

Jonkun mielestä se olisi vitsi, mutta Louna on ihan tosisaan. Skorpioniystäväni uskoo sellaisiin asioihin. Mutisen, ettei kostaminen mielestäni ole hyvä juttu. Louna sanoo, että kostaminenhan on ihana asia. Sitten mä saan idean.

”Mä tiedän”, sanon, ”mä kehitän jotain. Luota muhun.”

Louna kärttää mua kertomaan, mutta pidän pääni, ja lopulta se luovuttaa. Idea alkaa hahmottua mielessäni.

”Okei”, Louna huokaa. ”Saanko mä ennustaa sulle kädestä?”

Nyökkään, sillä olenhan lupautunut kiromantiaailtaan.

Ojennan oikean käteni Lounan tutkittavaksi. Jos se tulee siitä onnelliseksi, niin siitä vaan. Mä uskon kädestä ennustamiseen yhtä paljon kuin horoskooppimeemeihin. Lounan mukaan mulla on henkinen käsi, mitä ikinä se sitten tarkoittaaakin.

”Hmm.” Louna tutkii kämmeneni viivoja keskittyneesti. ”Tää tässä on kohtalonviiva, katso. Näen, että jotain on tapahtumassa.”

”Hyvää vai pahaa?”

”Ehkä molempia. Merkurius peräännyty tässä kuussa, se voi tietää vaikeuksia. Täytyy katsoa korteista.”

Louna sytyttää kynttilän ja ottaa tarotkortit käsiinsä, sekoittaa pakan ja laskee pöydälle kolme korttia: menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Ensimmäinen kortti kuvaa käänteisiä rakastavaisia. Toinen on kohtalonpyörä, kolmas esittää naishahmoa.

”Joku punapää tulee sekoittamaan elämäsi”, Louna lo-pulta päättelee. ”Voi se olla blondikin.”

Mä sanon, että Lounan pitää ehkä vielä harjoitella, ja se nauraa.

3.

Aamulla käytän kaiken tahdonvoimani siihen, etten paina torkkunappia. Pakottaudun jalkeille ja sammutan mustarastaan viheltelyn, jonka mä olen valinnut herätysääneksi siinä toivossa, että se tekisi aamuista miellyttävämpiä.

Se ei toimi.

Puhelimen merkkivalo vilkkuu, viesti on Lounalta. Joskus mä epäilen, että se tutkii tähtiä kaiket yöt eikä nuku lainkaan, koska sen ennustukset on aina valmiita kukonlaulun aikaan. Klikkaan kuvan auki.

Sinulla on nyt tilaisuus aloittaa puhtaalta pöydältä.

Jättäessäsi taakse huonon suhteen tilaa tulee jollekin uudelle.

Saat voimaa hallitsevalta planeetaltasi Auringolta.

Kiitän ennustuksesta ja huomautan, että Aurinko on tähti eikä planeetta. Louna vastaa saman tien, että tämä on astrologiaa eikä tähtitiedettä ja että ei ole hänen skorpionieluaan hallitseva Plutokaan planeetta, joten meillä on paljon yhteistä ja että mun pitäisi keskittyä ennustuksen olennaisimpaan osaan.

Hyvä on. Selaan feedini läpi ja deletoin kaikki mun ja Jimin yhteiskelat, jokaisen pupukommentin, jokaisen sydämen. Jokainen roskakorin painallus sattuu, mutta mä klikkaan sitä silti.

Illalla olin vältellyt isän seuraa ja itkenyt mönkään mennyttä rakkauselämäni hiljaa tyynyyn. Isä antoi mun olla rauhassa, koska ilmeisesti uskoi, että mä ikävöin Tampe-reelle. Mä kuuntelin surullisia soittolistoja, söin suklaata ja pyörin sängyssä puoli yötä, kunnes päätin sisuuntua: en mä halua parkua jonkun sovinistiksi paljastuneen tyyppin perään. Mä olen Amalia Aaltonen, neljätoista ja itsenäinen ihminen.

Mä keskityn kouluun, graffoihin, tanssiin ja kaikkeen muuhun paitsi Jimiin. En katso yhteenkään poikaan päin koko syksynä. En, vaikka joku vaikuttaisi kuinka söpöltä. En, vaikka se pyytäisi miljoona kertaa treffeille ja tarjoaisi pehmistä ja kutsuisi pupuksi ja muruksi ja tykkäilisi mun kuvista.

Toisaalta. Enhän mä voi ryhtyä nunnaksi vain siksi, että yksi juttu meni pieleen. Ehkä Louna on oikeassa ja mun nimenomaan pitäisi etsiä uusi poikaystävä. Lojun hetken sängyssä ja haaveilen jostain superihanasta tyyppistä, joka pite-lisi mua kuin kukkaa kämmenellä... Okei, ei mua tarvitse käsitellä silkkihansikkain, en mä ole mitään särkyvää lasia, kunhan mua kohdellaan hyvin eikä yritetä muuttaa. Mulle ei tarvitse avalla ovia, ja mä maksan itse omat jäätelöni.

Raahaudun kylppäriin. Huuhdeltuani kasvoni kylmällä vedellä huomaa outoja merkkejä kylpyhuoneessa:

Altaan reunalla on tuntematon hammasharja.

Pesukoneen päällä lojuu samettinen hiusdonitsi, siinä pari blondia hiusta.

Eikä siinä kaikki. Lattialla on pari mustia sukkaa. Ne eivät ole isän eivätkä ne ole mun. Tavarat eivät taatusti olleet kylpyhuoneessa eilen illalla palattuani Lounan luota.

Tarkastelen punaista hammasharjaa lähempää. Se on kostea, joten sitä on käytetty äskettäin. Ei kai isällä ole seuraakaan? Isä ei ole koskaan edes esitellyt mulle ketään tyttöystävää, saati tuonut ketään meille kotiin, ainakaan mun ollessa kotona. Mun puolesta se saisi seurustella.

Keittiöstä leijuu ihana kahvin tuoksu, ja mä suuntaan sinne pahaa aavistamatta roikottaen hammasharjaa kädessäni.

”Iskä, kenen tavaroita kylppärissä on? Siellä on hirveä sotku”, sanon ja pysähdyn saman tien kynnykselle.

Mä en ole uskoa silmiäni. Äiti istuu keittiössä juomassa kahvia isän kanssa. Mä koen parissa sekunnissa uskomattoman tunteiden vuoristoradan, joka päättyy hämmennykseen. Hetken musta tuntuu kuin lattia pettäisi mun alta.

”Huomenta”, isä sanoo. ”Äitisi tuli käymään.”

Ihan kuin en olisi juuri todennut sitä omin silmin. Mun tekisi mieli juosta saman tien takaisin kylppäriin ja lukitautua sinne.

”Amppu!” äiti kiljahtaa ja ryntää rutistamaan mua.

Halaus on pehmeä ja lämmin, mutta mä en osaa vastata siihen. Äiti tuoksuu tupakalle ja mentolille, se on paljain jaloin ja sillä on vanha Blondien t-paita ja jalassa mustat

pillifarkut. Äiti näyttää aina siltä kuin se olisi tulossa jostain kasariteemabileistä. Ripsari näyttää eiliseltä ja on levinnyt. Äidillä on uusi nenäkoru, ja olkapäille yltävät hiukset on blondatut. Oikeasti äidillä on punertavat hiukset ja pisamia niin kuin mullakin, ruskeat silmät taas mä olen perinyt isältä.

”Ihana nähdä sua”, äiti sanoo. Se vetäytyy musta käsivarren mitan päähän pitäen kiinni olkapäistäni. ”Sä olet kasvanut! Olet mua pitempi.”

Me ei olla nähty liveinä lähes pariin vuoteen, mutta mä saan suustani vain: ”Mitä sä täällä teet?”

Äiti irrottaa otteensa. ”Tulin tietysti katsomaan sua.”

”Mut... missä sä oikein olet ollut?”

”Sitä mäkin olen tässä yrittänyt selvittää”, isä puuttuu puheeseen.

”Tallinnassa”, äiti vastaa, vaikka en mä oikeastaan sitä tarkoittanut, ja äiti varmaan tietää sen itsekin. ”Hirveä sotku kylppärissä, niinkö?”

Se hammasharja on vieläkin mun kädessä ja tiputtaa pieniä vesipisaroita lattialle. Mä annan sen äidille.

”Siellä oli kaksi sukkaa lattialla...”, sanon epävarmasti.

”Kaksi sukkaa lattialla”, äiti toistaa, pudistaa vähän päätään. ”En kutsuisi sitä vielä sotkuksi.”

Äiti lähtee kiikuttamaan hammasharjaa kylppäriin.

”Miksi äiti on täällä?” suahdan isälle.

Isä levittää kätensä. ”En minä tiedä.”

”Pieni varoitus olisi ollut kiva.”

”Mä olen pahoillani.”